

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

17 iunie 2008^{*}

În cauza T-420/03,

El Corte Inglés, SA, cu sediul în Madrid (Spania), reprezentată de J. Rivas Zurdo și E. López Leiva, avocați,

reclamantă,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de domnul I. de Medrano Caballero, în calitate de agent,

pârât,

celelalte părți în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI, interveniente la Tribunal, fiind

José Matías Abril Sánchez și Pedro Ricote Saugar, cu domiciliul în Madrid, reprezentați de J. M. Iglesias Monravá, avocat,

^{*} Limba de procedură: spaniola.

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a OAPI din 1 octombrie 2003 (cauza R 88/2003-2), privind o procedură de opoziție între El Corte Inglés, SA și domnii J. M. Abril Sánchez și P. Ricote Saugar,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a patra),

compus din doamna I. Wyszniowska-Białecka (raportor), îndeplinind funcția de președinte, domnii E. Moavero Milanesi și N. Wahl, judecători,

grefier: doamna B. Pastor, grefier adjunct,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 17 decembrie 2003,

având în vedere memoriul în răspuns depus la grefa Tribunalului la 23 aprilie 2004,

având în vedere memoriul în răspuns al intervenienților depus la grefa Tribunalului la 13 aprilie 2004,

având în vedere solicitarea prezentării de înscrisuri adresată de Tribunal intervenienților la 30 septembrie 2004,

având în vedere observațiile reclamantei și ale OAPI depuse la grefa Tribunalului la 1 decembrie și la 25 noiembrie 2004,

având în vedere întrebarea scrisă adresată de Tribunal părților la 4 iulie 2005,

având în vedere observațiile depuse de părți la grefa Tribunalului la 19 iulie, la 3 august și la 16 septembrie 2005,

având în vedere Ordonanța de suspendare din 13 octombrie 2005,

având în vedere întrebarea scrisă adresată de Tribunal părților la 13 martie 2007,

având în vedere observațiile depuse de părți la grefa Tribunalului la 22 martie, la 28 martie și la 12 aprilie 2007,

în urma ședinței din 19 septembrie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

- ¹ La 3 mai 1999, intervenienții, domnii José Matías Abril Sánchez și Pedro Ricote Saugar, au prezentat o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare la Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) în temeiul Regulamentului nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), astfel cum a fost modificat. Această cerere era redactată în limba spaniolă.
- ² Marca a cărei înregistrare a fost solicitată este următorul semn figurativ:

- ³ Serviciile pentru care s-a solicitat înregistrarea fac parte din clasele 38 și 41 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, astfel cum a fost revizuit și modificat (denumit în continuare „Aranjamentul de la Nisa”), și corespund următoarelor descrieri:

— clasa 38: „Telecomunicații; servicii de programe radiofonice și de televiziune; emisiuni și difuziuni radiofonice și televizate”;

— clasa 41: „Servicii de educație, de instruire și de divertisment; activități culturale; studiouri cinematografice și de înregistrare; închiriere de filme; concursuri (divertisment); montaj de programe de televiziune și radiofonice; producție de filme”.

⁴ Cererea de înregistrare a mărcii comunitare a fost publicată în Buletinul mărcilor comunitare nr. 95/99 din 29 noiembrie 1999.

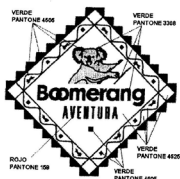
⁵ La 18 februarie 2000, reclamanta, societatea spaniolă El Corte Inglés, a formulat opoziție împotriva înregistrării mărcii solicitate pentru toate serviciile vizate în cererea de înregistrare.

⁶ Limba de procedură a opoziției a fost engleza.

⁷ Opoziția s-a bazat pe următoarele drepturi anterioare:

— mărcile figurative care fac obiectul înregistrărilor spaniole nr. 2 163 613 (pentru serviciile de „telecomunicații” din clasa 38) și nr. 2 16 616 (pentru serviciile de „educație și divertisment” din clasa 41), solicitate la 22 mai 1998, și al înregistrărilor spaniole nr. 2 035 514 (pentru produsele „articole de îmbrăcăminte și încălțăminte, articole pentru acoperirea capului” din clasa 25), nr. 2 035 507 (pentru produsele „aparate de iluminat, de încălzire, de producere a aburului, de gătit, frigorifice, de uscare, de ventilare și de distribuție a apei și instalații sanitare” din clasa 11), nr. 2 035 505 (pentru produsele „unelte și scule acționate manual; cuțite, furculițe și linguri; arme albe; aparate de ras” din clasa 8) și

nr. 2 035 508-2 035 513, solicitate la 19 iunie 1996, mărci reprezentate în continuare:

- mărcile figurative care fac obiectul înregistrărilor spaniole nr. 1 236 024 (pentru produsele „articole de îmbrăcăminte pentru bărbați, femei și copii; încălțăminte” din clasa 25) și nr. 1 236 025 [pentru produsele „articole de gimnastică și sport (cu excepția articolelor de îmbrăcăminte și de încălțăminte); jocuri și jucării” din clasa 28], solicitate la 23 februarie 1988, și al înregistrării spaniole nr. 1 282 250 (pentru produsele „piele și imitații de piele, produse din aceste materiale neincluse în alte clase; piei de animale; geamantane și valize; umbrele și bastoane; bice și articole de șelărie” din clasa 18), solicitată la 3 noiembrie 1988, mărci reprezentate în continuare:

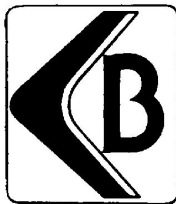

- marca verbală BOOMERANG, care face obiectul înregistrării spaniole nr. 456 466 (pentru produsele „orice tipuri de articole de îmbrăcăminte pentru bărbați, femei și copii, batiste, șervețele, lenjerie, cearșafuri, învelitori pentru pat și fețe de masă” din clasele 24 și 25), solicitată la 25 septembrie 1964;
- mărcile figurative care fac obiectul înregistrării spaniole nr. 2 227 732, solicitată la 16 aprilie 1999, și al cererilor de înregistrare spaniole nr. 2 227 731 [pentru

produsele „hârtie, carton și produse din aceste materiale neincluse în alte clase; tipărituri; ziare și periodice, cărți; material pentru legătorie, fotografii; papetărie; adezivi (pentru papetărie); materiale pentru artiști; pensule; mașini de scris și articole de birou (cu excepția mobilierului); material didactic sau pentru învățământ (cu excepția aparatelor); cărți de joc; caractere tipografice și forme de tipar (stereotipe)” din clasa 16] și nr. 2 227 734, depuse la 16 aprilie 1999, mărci reprezentate în continuare:

- marca figurativă care face obiectul înregistrării din Regatul Unit nr. 1 494 568 (pentru produsele „costume și taioare, mantouri, impermeabile, pantaloni, fuste, pantaloni scurți, tricouri, tricoturi, pulovere, veste, sweat-shirts, șosete, eșarfe și fulare, mănuși, scufii strânse pe cap, benzi pentru încheieturi; încălțăminte, papuci, cizme, încălțăminte de sport; toate acestea incluse în clasa 25” din clasa 25), solicitată la 18 martie 1992, marcă reprezentată în continuare:

- mărcile figurative care fac obiectul înregistrării irlandeze nr. 153 228 (pentru produsele „articole de îmbrăcăminte, articole pentru acoperirea capului și încălțăminte, toate acestea incluse în clasa 25” din clasa 25), solicitată la 13 martie 1992, și al înregistrării elene nr. 109 387 (pentru produsele „articole de

îmbrăcăminte, inclusiv cizme și papuci” din clasa 25), solicitată la 16 martie 1992, mărci reprezentate în continuare:

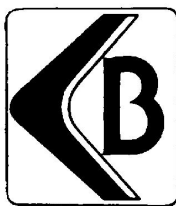

- marca figurativă care face obiectul cererii de înregistrare a mărcii comunitare nr. 448 514 depuse la 3 februarie 1997, pentru o serie de produse din clasele 3, 18 și 25, marcă reprezentată în continuare:

- mărcile figurative notoriu cunoscute în sensul articolului 6 bis din Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale din 20 martie 1883, astfel cum a fost revizuită și modificată (denumită în continuare „Convenția de la Paris”) în Spania, în Irlanda, în Grecia și în Regatul Unit, și care vizează toate produsele și serviciile din clasele 18, 25, 38 și 41, mărci reprezentate în continuare:

- 8 Motivele invocate în susținerea opoziției au fost cele prevăzute la articolul 8 alineatul (1) literele (a) și (b) și alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94.
- 9 Prin faxul din 20 martie 2000, OAPI a informat reclamanta că nu identificase corect ansamblul de produse și de servicii protejate prin drepturile sale anterioare. Acesta i-a acordat un termen de două luni pentru a remedia neregulile respective.
- 10 Prin scrisoarea din 21 martie 2000 adresată OAPI, reclamanta a precizat, în limba engleză, produsele și serviciile vizate de înregistrările spaniole nr. 2 035 505, nr. 2 035 507, nr. 2 035 514, nr. 456 466, nr. 1 236 024, nr. 1 236 025, nr. 1 282 250, nr. 2 227 731, nr. 2 163 613 și nr. 2 163 616, de înregistrarea elenă nr. 109 387, de înregistrarea din Regatul Unit nr. 1 494 568 și de înregistrarea irlandeză nr. 153 228.

- 11 Reclamanta a anexat de asemenea la această scrisoare copii ale certificatelor de înregistrare sau de reînnoire a mărcilor spaniole nr. 2 035 505, nr. 2 035 507, nr. 2 035 514, nr. 1 236 024, nr. 1 236 025 și nr. 1 282 250, în limba spaniolă, precum și traducerile acestora în engleză, o copie a cererii de înregistrare a mărcii spaniole nr. 456 466 și a unui act de transfer al acestui drept în favoarea sa, însoțite de traducerile acestora în engleză, o copie a formularului cererii de înregistrare spaniole nr. 2 227 731, însoțită de o traducere în engleză, copii ale certificatului de înregistrare din Regatul Unit nr. 1 494 568 și, respectiv, irlandez nr. 153 228, în engleză, o copie a celei de a doua pagini a certificatului de înregistrare elen nr. 109 387, însoțită de o traducere în engleză a întregului certificat, copii ale formularelor cererilor de înregistrare spaniolă, nr. 2 163 613 și nr. 2 163 616, care menționează serviciile vizate în spaniolă și copii ale deciziilor spaniole de înregistrare aferente, care făceau referire la clasele 38 și, respectiv, 41, dar nu menționau serviciile vizate de aceste înregistrări, precum și traducerea în engleză a acestor decizii.
- 12 Prin faxul din 7 august 2000, OAPI a arătat reclamantei că, pe de o parte, înregistrările spaniole nr. 2 035 508-2 035 513, nr. 2 227 732 și nr. 2 227 734 nu ar putea fi luate în considerare întrucât produsele și serviciile vizate de acestea nu fuseseră specificate în limba de procedură a opoziției și că, pe de altă parte, reclamanta putea să prezinte fapte, dovezi și observații în susținerea opoziției sale până la 17 decembrie 2000. De asemenea, OAPI preciza în acest fax că orice document trebuia să fie prezentat în limba de procedură a opoziției sau însoțit de traducere, traducerea trebuind să fie prezentată și pentru orice element depus deja la dosar în altă limbă decât limba de procedură a opoziției. În sfârșit, OAPI preciza că documentele netraduse în limba de procedură, precum și traducerile prezentate fără a fi însoțite de copia documentului original nu vor fi luate în considerare.
- 13 Acest fax era însoțit de o notă explicativă intitulată „Informare privind dovezile”, care preciza în special că era necesar să fie prezentate toate elementele de formă și de fond referitoare la drepturile anterioare, îndeosebi autoritatea care a emis informarea, produsele și serviciile vizate, data de înregistrare și titularul dreptului. Această notă indica de asemenea că trebuia tradus chiar și conținutul standard al documentelor prezentate.
- 14 La 3 octombrie 2000, intervenienții au depus observații ca răspuns la opoziție și au restrâns lista serviciilor pentru care solicitau înregistrarea mărcii Boomerang^{TV} la

serviciile din clasa 41 corespunzătoare următoarei descrieri: „studiouri cinematografice și de înregistrare; închiriere de filme; concursuri (divertisment); montaj de programe radiofonice și de televiziune; producție de filme”.

- 15 Prin faxul din 20 noiembrie 2000, OAPI a informat reclamanta cu privire la această restrângere, întrebând-o dacă dorea să își mențină opoziția, și a prelungit până la 20 ianuarie 2001 termenul indicat în faxul din 7 august 2000.
- 16 Prin faxul din 19 ianuarie 2001, reclamanta a informat OAPI cu privire la menținerea opoziției sale, în special pentru motivul că restrângerea listei serviciilor pentru care se solicita înregistrarea nu ar permite întotdeauna evitarea riscului de confuzie în raport cu marca sa nr. 2 163 616. Aceasta a prezentat de asemenea un anumit număr de documente care urmăreau să demonstreze renumele mărcilor sale anterioare. În aceeași zi, intervenienții au depus noi observații, susținând în special că reclamanta omisese să prezinte dovada utilizării drepturilor sale anterioare.
- 17 Prin Decizia din 29 noiembrie 2002, divizia de opoziție a respins opoziția. Aceasta a constatat în special că reclamanta omisese să prezinte lista produselor și a serviciilor vizate de mărcile spaniole nr. 2 035 508-2 035 513, nr. 2 227 732 și nr. 2 227 734, cu toate că existase o invitație în acest sens, și a considerat, așadar, că opoziția era inadmisibilă în măsura în care se întemeia pe aceste mărci. Pe de altă parte, divizia de opoziție a considerat că opoziția era neîntemeiată în măsura în care se baza pe drepturile anterioare nr. 2 163 613, nr. 2 163 616, nr. 456 466 și nr. 109 387, întrucât nu se dovedise existența acestor drepturi. Astfel, divizia de opoziție a arătat că reclamanta nu prezentase nici traducerea în engleză a formularelor cererilor de înregistrare spaniolă nr. 2 163 613 și nr. 2 163 616 – și că informațiile privind autoritățile care au emis documentele, titularul înregistrărilor, data și numărul acestor cereri și menționarea serviciilor vizate de aceste înregistrări nu fuseseră, așadar, traduse în limba de procedură a opoziției –, nici un document oficial care să indice data înregistrării sau data de început al validității înregistrării spaniole nr. 456 466, nici un document oficial care să conțină informații cu privire la titularul înregistrării elene nr. 109 387, la datele cererilor și la înregistrarea acestui drept, la produsele vizate de înregistrare și la reprezentarea semnului respectiv.

- 18 Divizia de opoziție a considerat în plus că reclamanta nu prezentase suficiente elemente care să permită stabilirea existenței mărcilor sale, notoriu cunoscute în sensul articolului 6 bis din Convenția de la Paris, în Spania, în Irlanda, în Grecia și în Regatul Unit și că, în această privință, opoziția era de asemenea neîntemeiată.
- 19 În sfârșit, divizia de opoziție a apreciat că nu erau întrunite condițiile de aplicare a articolului 8 alineatul (1) literele (a) și (b) și a articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94, în special pentru motivul că drepturile anterioare dovedite de reclamantă (înregistrările spaniole nr. 2 035 505, nr. 2 035 507, nr. 2 035 514, nr. 1 236 024, nr. 1 236 025, nr. 1 282 250 și nr. 2 227 731, înregistrarea din Regatul Unit nr. 1 494 568 și înregistrarea irlandeză nr. 153 228 și cererea de înregistrare a mărcii comunitare nr. 448 514) vizau produse și servicii care nu prezintă nicio similitudine cu acelea pentru care se solicita înregistrarea mărcii Boomerang^{TV} și că dovezile prezentate nu erau suficiente pentru a dovedi renumele mărcilor anterioare.
- 20 La 24 ianuarie 2003, reclamanta a declarat recurs la OAPI împotriva deciziei diviziei de opoziție. Aceasta a anexat la memoriul privind motivele de recurs în special extrase din baza de date Sitadex aparținând Oficina Española de Patentes y Marcas (Oficiul pentru Brevete și Mărci spaniol, denumit în continuare „OEPM”), extrase care se refereau la înregistrările spaniole nr. 2 163 613, nr. 2 163 616 și nr. 456 466 și la înregistrarea spaniolă a intervenienților nr. 2 184 868, însoțite de traducerile acestora în engleză, și un articol de presă privind importanța și diversitatea activităților sale comerciale în Spania.
- 21 Prin Decizia din 1 octombrie 2003 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera a doua de recurs a OAPI a respins recursul. În primul rând, aceasta a înlăturat ca inadmisibile, având în vedere practica sa decizională și jurisprudența Tribunalului, documentele prezentate pentru prima dată în anexă la memoriul privind motivele de recurs. În al doilea rând, a confirmat aprecierea diviziei de opoziție potrivit căreia opoziția era inadmisibilă în măsura în care se întemeia pe înregistrările spaniole nr. 2 035 508-2 035 513, nr. 2 227 732 și nr. 2 227 734, întrucât reclamanta nu invocase niciun argument care să combată faptul că nu a precizat produsele și serviciile vizate de aceste înregistrări. În al treilea rând, a considerat în special că norma 16 alineatele (1)-(3), norma 17 alineatul (2) și norma 20 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 40/94 (JO L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189), în versiunea

aplicabilă faptelor, autorizau divizia de opoziție să respingă opoziția pentru motivul că reclamanta nu prezentase documentele necesare pentru a dovedi existența drepturilor anterioare nr. 2 163 613 și nr. 2 163 616 în limba de procedură a opoziției. În al patrulea rând, camera de recurs a confirmat concluziile diviziei de opoziție potrivit cărora, pe de o parte, nu fuseseră prezentate dovezile existenței înregistrării elene nr. 109 387 și a înregistrării spaniole nr. 456 466, reclamanta neinvocând niciun argument care să demonstreze contrariul, și, pe de altă parte, dovezile prezentate de reclamantă nu erau suficiente pentru a se stabili că erau îndeplinite condițiile privind protecția mărcilor notorii în sensul articolului 6 bis din Convenția de la Paris, aceasta neinvocând niciun argument care să demonstreze contrariul.

- 22 Camera de recurs a examinat, aşadar, opoziția întemeindu-se numai pe înregistrările spaniole nr. 2 035 505, nr. 2 035 507, nr. 2 035 514, nr. 1 236 024, nr. 1 236 025, nr. 1 282 250 și nr. 2 227 731, pe înregistrarea din Regatul Unit nr. 1 494 568, pe înregistrarea irlandeză nr. 153 228 și pe cererea de înregistrare a mărcii comunitare nr. 448 514. După ce a exclus aplicarea articolului 8 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 40/94 pentru motivul că niciuna dintre mărcile anterioare nu era identică mărcii a cărei înregistrare este solicitată, camera de recurs a constatat că nu exista niciun risc de confuzie în sensul articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, întrucât produsele vizate de aceste drepturi anterioare nu prezentau nicio similitudine cu serviciile vizate în cererea de înregistrare. În sfârșit, aceasta a confirmat aprecierea diviziei de opoziție potrivit căreia articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94 nu era aplicabil, întrucât reclamanta nu a demonstrat corespunzător cerințelor legale renumele mărcilor sale care conțin elementul verbal „boomerang”.

Concluziile părților

- 23 Reclamanta a solicitat Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— respingerea înregistrării mărcii Boomerang^{TV};

— obligarea OAPI și a intervenienților la plata cheltuielilor de judecată.

24 Pe de altă parte, reclamanta a solicitat Tribunalului să ia în considerare noile dovezi.

25 OAPI a solicitat Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

26 Intervenienții au solicitat Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— confirmarea deciziei atacate;

— admiterea înregistrării mărcii Boomerang^{TV} pentru serviciile din clasa 41;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

²⁷ În răspunsul din 22 martie 2007 la întrebarea scrisă a Tribunalului prin care acesta le solicita părților să prezinte observații cu privire la consecințele pe care le-ar putea avea în speță Hotărârea Curții din 13 martie 2007, OAPI/Kaul (C-29/05 P, Rec., p. I-2213), intervenienții au precizat că lista serviciilor vizate în cererea de înregistrare putea fi restrânsă la „studiouri cinematografice și de înregistrare; concursuri televizate; producție de filme”. Ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal în ședință, intervenienții au precizat că această restrângere era propusă numai cu titlu subsidiar, fapt de care Tribunalul a luat act.

²⁸ Pe de altă parte, intervenienții propun Tribunalului adoptarea unei măsuri de cercetare judecătorească vizând prezentarea dosarului aferent procedurii în fața OAPI și prezentarea unei atestări a registrului central al comerțului din Madrid privind obiectul social al reclamantei.

În drept

²⁹ În susținerea acțiunii sale, reclamanta invocă în esență patru motive, întemeiate, în primul rând, pe încălcarea de către camera de recurs a obligației de a examina dovezile prezentate în fața sa, în al doilea rând, pe erori comise de OAPI în ceea ce privește aprecierea dovezilor privind existența anumitor drepturi anterioare ale sale, în al treilea rând, pe încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 și, în al patrulea rând, pe încălcarea articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94. Este necesar totuși ca Tribunalul să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la admisibilitatea anumitor capete de cerere și cu privire la admisibilitatea noilor dovezi propuse de reclamantă.

Cu privire la admisibilitatea anumitor capete de cerere

30 Prin cel de al doilea capăt de cerere, reclamanta solicită Tribunalului, în esență, să someze OAPI să respingă înregistrarea mărcii Boomerang^{TV}. Prin cel de al treilea capăt de cerere, intervenienții solicită Tribunalului, în esență, să someze OAPI să admită înregistrarea mărcii Boomerang^{TV} pentru serviciile din clasa 41 în sensul Aranjamentului de la Nisa.

31 Or, în conformitate cu articolul 63 alineatul (6) din Regulamentul nr. 40/94, OAPI are obligația de a lua toate măsurile necesare pentru executarea hotărârii instanței comunitare. În consecință, nu este de competența Tribunalului să adreseze OAPI somații. Într-adevăr, acestuia din urmă îi revine obligația de a acționa în conformitate cu dispozitivul și considerentele hotărârilor Tribunalului [Hotărârea din 31 ianuarie 2001, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld/OAPI (Giroform), T-331/99, Rec., p. II-433, punctul 33, și Hotărârea din 11 iulie 2007, Flex Equipos de Descanso/OAPI — Leggett & Platt (LURA-FLEX), T-192/04, Rep., p. II-2411, punctul 33]. Prin urmare, cel de al doilea capăt de cerere al reclamantei și cel de al treilea capăt de cerere al intervenienților sunt inadmisibile.

Cu privire la prezentarea de dovezi noi în fața Tribunalului

Argumentele părților

32 Reclamanta atașează la cererea introductivă diferite documente care urmăresc în special să demonstreze notorietatea și renumele său și ale mărcilor sale anterioare. Aceasta propune de asemenea prezentarea anumitor dovezi suplimentare.

- 33 OAPI arată că atât dovezile noi prezentate de reclamantă pentru prima dată în fața Tribunalului, cât și propunerea sa de a prezenta noi dovezi suplimentare sunt inadmisibile.

Aprecierea Tribunalului

- 34 Din dosar reiese că reclamanta a prezentat pentru prima dată în fața Tribunalului, în primul rând, hotărârea pronunțată de Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Curtea Supremă de Justiție din Madrid, Spania) la 11 septembrie 2003 în cauza nr. 1118/2000 între intervenienți, pe de o parte, și OEPM, pe de altă parte, privind respingerea înregistrării de către acest oficiu a mărcii figurative Boomerang^{TV} pentru a desemna servicii din clasa 41 în sensul Aranjamentului de la Nisa (anexa 4 la cererea introductivă), în al doilea rând, diferite documente care urmăresc să demonstreze notorietatea și renumele său, precum și ale mărcilor sale anterioare (anexele 5-8 și 14 la cererea introductivă) și, în al treilea rând, un extras din baza de date Sitadex corespunzător cererii de înregistrare nr. 2 184 869 a mărcii figurative Boomerang^{TV} pentru servicii din clasa 41 în sensul Aranjamentului de la Nisa, cerere prezentată de intervenienți în fața OEPM (ultimele trei pagini din anexa 13 la cererea introductivă).

- 35 În această privință, trebuie amintit că acțiunea cu care este sesizat Tribunalul vizează controlul legalității deciziilor camerelor de recurs ale OAPI în sensul articolului 63 din Regulamentul nr. 40/94. Prin urmare, rolul Tribunalului nu este de a reexamina circumstanțele de fapt în lumina dovezilor prezentate pentru prima dată în fața sa. Într-adevăr, admiterea acestor dovezi este contrară articolului 135 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, conform căruia memoriile părților nu pot modifica obiectul litigiului care s-a aflat pe rolul camerei de recurs. Prin urmare, astfel de dovezi sunt inadmisibile și trebuie înlăturate fără a fi necesară examinarea forței probante a acestora [Hotărârea Tribunalului din 6 martie 2003, Daimler-Chrysler/OAPI (Calandru), T-128/01, Rec., p. II-701, punctul 18, și Hotărârea Tribunalului din 23 mai 2007, Henkel/OAPI — SERCA (COR), T-342/05, nepublicată în Repertoriu, punctul 31]. Pentru același motiv, o propunere de dovezi noi prezentată de o parte trebuie de asemenea înlăturată [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 17 martie 2004, El Corte Inglés/OAPI — González Cabello și Iberia Líneas Aéreas de España (MUNDICOR), T-183/02 și T-184/02, Rec., p. II-965, punctul 97].

36 Rezultă că, în speță, anexele 5-8, 14 și ultimele trei pagini ale anexei 13 la cererea introductivă sunt inadmisibile, în măsura în care este vorba de dovezi noi care nu au fost prezentate în cursul procedurii în fața OAPI, și că propunerea reclamantei de a prezenta dovezi suplimentare nu poate fi admisă.

37 Cu toate acestea, nici părțile și nici Tribunalul nu pot fi împiedicate să se inspire, în interpretarea dreptului comunitar, din elemente extrase din jurisprudența comunitară, națională sau internațională. Astfel, jurisprudența menționată la punctul 35 de mai sus nu are în vedere o asemenea posibilitate de a se referi la hotărâri naționale, din moment ce camera de recurs nu este criticată pentru că nu a luat în considerare elemente de fapt dintr-o anumită hotărâre națională, ci pentru că a încălcat o prevedere din Regulamentul nr. 40/94 și că a invocat jurisprudența în sprijinul acestui motiv [Hotărârea Tribunalului din 12 iulie 2006, Vitakraft-Werke Wührmann/OAPI — Johnson's Veterinary Products (VITACOAT), T-277/04, Rec., p. II-2211, punctul 71]. Luarea în considerare de către Tribunal a hotărârii pronunțate de Tribunal Superior de Justicia de Madrid prezentate în anexa 4 la cererea introductivă este, așadar, condiționată de motivul pentru care această hotărâre este invocată de reclamantă. Prin urmare, posibilitatea Tribunalului de a o lua în considerare va fi analizată în cadrul examinării fondului motivului în cadrul căruia este invocată această hotărâre.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de examinare a dovezilor prezentate pentru prima dată în fața camerei de recurs

Argumentele părților

38 Reclamanta arată că dovezile prezentate pentru prima dată în fața camerei de recurs erau admisibile și că Hotărârea OAPI/Kaul, punctul 27 de mai sus, confirmă posibilitatea de a prezenta fapte și dovezi pentru prima dată în etapa recursului în fața OAPI. În plus, potrivit acestei hotărâri, respingerea unui recurs nu ar putea să se întemeieze exclusiv pe motivul că nu mai puteau fi prezentate fapte și dovezi în fața camerei de

recurs. Aplicarea în speță a soluției reținute în această hotărâre ar trebui să determine anularea deciziei atacate.

39 OAPI și intervenienții susțin că în mod corect camera de recurs a concluzionat că dovezile prezentate de reclamantă pentru prima dată împreună cu memoriul privind motivele de recurs erau inadmisibile. Aceștia arată de asemenea că Hotărârea OAPI/Kaul, punctul 27 de mai sus, nu este relevantă în speță, natura dovezilor în cauză fiind diferită.

Aprecierea Tribunalului

40 Prin intermediul primului motiv, reclamanta pretinde că, în esență, camera de recurs a încălcat articolul 74 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94. Conform acestei prevederi, OAPI poate să nu ia în considerare faptele pe care părțile nu le-au invocat sau dovezile pe care acestea nu le-au furnizat în timp util.

41 Rezultă că, de regulă și cu excepția unor dispoziții contrare, prezentarea faptelor și a dovezilor de către părți rămâne posibilă după expirarea termenelor de care este condiționată o asemenea prezentare în temeiul prevederilor Regulamentului nr. 40/94 și că nu este interzis sub nicio formă ca OAPI să țină cont de faptele și de dovezile invocate sau prezentate tardiv. Cu toate acestea, invocarea sau prezentarea tardivă a faptelor și a dovezilor nu este de natură a conferi părții care procedează astfel un drept necondiționat ca respectivele fapte sau dovezi să fie luate în considerare de către OAPI. Precizând că acesta din urmă „poate” să hotărască, într-o asemenea situație, să nu țină seama de respectivele fapte și dovezi, articolul 74 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 învestește OAPI cu o largă putere de apreciere în a hotărî, motivându-și decizia sub acest aspect, dacă este sau nu este necesar să ia în considerare aceste elemente (Hotărârea OAPI/Kaul, punctul 27 de mai sus, punctele 42 și 43).

42 Luarea în considerare de către OAPI a faptelor și a dovezilor prezentate tardiv, atunci când este chemat să se pronunțe în cadrul unei proceduri de opoziție, se poate justifica în special în cazul în care acesta consideră că, pe de o parte, elementele prezentate tardiv sunt, la prima vedere, de natură a avea o reală relevanță în ceea ce privește soluționarea opoziției cu care este sesizat și că, pe de altă parte, stadiul procedurii în care are loc această prezentare tardivă și circumstanțele care o încadrează nu se opun acestei luări în considerare (Hotărârea OAPI/Kaul, punctul 27 de mai sus, punctul 44).

43 Rezultă că, spre deosebire de ceea ce susține reclamanta, camera de recurs nu era obligată să ia în considerare elementele prezentate pentru prima dată în fața sa. Trebuie totuși să se verifice dacă, prin faptul că a refuzat să ia în considerare aceste elemente, camera de recurs a încălcat articolul 74 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 considerând că nu are nicio marjă de apreciere în această privință. Într-adevăr, spre deosebire de ceea ce susțin OAPI și intervenienții, în principiu nu este necesar să se limiteze aplicarea principiilor menționate la punctele 40-42 de mai sus în funcție de natura faptelor și a dovezilor în cauză, o astfel de limitare nefiind prevăzută la articolul 74 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94. Cu toate acestea, natura faptelor și a dovezilor în cauză este un element care poate fi luat în considerare în cadrul exercitării de către OAPI a puterii de apreciere care îi este conferită de acest articol.

44 În speță, camera de recurs a arătat la punctul 27 din decizia atacată că este conform practicii camerelor de recurs să se considere drept inadmisibile documentele atașate pentru prima dată la memoriul privind motivele de recurs. Aceasta a adăugat că astfel de documente ar fi trebuit să fie prezentate la divizia de opoziție în termenul stabilit și că o parte nu putea să profite în mod valabil de un recurs pentru a introduce, în special, elemente noi de probă care nu au fost prezentate în termenul stabilit. În această privință, camera de recurs s-a referit la două decizii anterioare ale camerelor de recurs ale OAPI, precum și la Hotărârea Tribunalului din 23 octombrie 2002, Institut für Lernsysteme/OAPI — Educational Services (ELS) (T-388/00, Rec., p. II-4301).

45 Astfel, pentru a stabili inadmisibilitatea documentelor prezentate pentru prima dată în fața sa, camera de recurs s-a întemeiat pe faptul că reclamantei îi fusese acordată deja posibilitatea de a prezenta toate documentele în cauză în fața diviziei de opoziție.

Aceasta a considerat, aşadar, în mod implicit că circumstanţele în care documentele în cauză erau prezentate nu permiteau ca acestea să fie luate în considerare. Reiese de altfel din dosar că termenul care îi fusese acordat reclamantei pentru prezentarea documentelor respective în faţa diviziei de opoziţie făcuse obiectul unei prelun-giri şi că reclamanta nu a contestat în niciun fel că nu fusese în măsură să prezinte documentele respective în faţa diviziei de opoziţie atunci când aceasta din urmă i-a acordat un termen suplimentar în acest scop.

46 Prin urmare, potrivit deciziei atacate, camera de recurs nu a considerat de principiu că documentele prezentate de reclamantă pentru prima dată în faţa sa erau inad-misibile, ci că a luat în considerare circumstanţele din speţă şi şi-a motivat decizia cu privire la acest aspect. Desigur, această motivare este succintă, iar elementele la care se referă camera de recurs nu corespund în mod expres cu acelea menţionate de Curte în Hotărârea OAPI/Kaul, punctul 27 de mai sus. Totuşi, acest fapt nu permite să se concluzioneze în sensul încălcării articolului 74 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 de către camera de recurs.

47 Pe de o parte, Hotărârea OAPI/Kaul, punctul 27 de mai sus (a se vedea în acest sens punctele 42 şi 43), impune camerei de recurs, drept cerinţă esenţială, să nu se consi-dere în imposibilitate de a ţine cont de faptele şi de dovezile prezentate pentru prima dată în faţa sa. Or, astfel cum s-a arătat la punctele 44 şi 45 de mai sus, în speţă situaţia nu a fost aceasta. Pe de altă parte, elementele pe care Curtea le-a identificat drept susceptibile de a justifica luarea în considerare de către camera de recurs a faptelor şi a dovezilor prezentate tardiv au doar caracter de exemplu, astfel cum indică expresia „în special” (a se vedea punctul 42 de mai sus). În speţă, referirea la elemente care nu sunt identice cu cele indicate de Curte în această hotărâre nu poate constitui, aşadar, o lipsă de motivare în sensul acestei hotărâri. Aceasta cu atât mai mult cu cât Curtea s-a pronunţat în mod expres numai cu privire la elemente care ar putea permite să se justifice luarea în considerare a faptelor şi a dovezilor prezentate tardiv, cu toate că, astfel cum s-a constatat la punctul 41 de mai sus, articolul 74 alineatul (2) din Regu-lamentul nr. 40/94 permite de asemenea, dacă este cazul, respingerea unor astfel de fapte şi de dovezi.

48 Prin urmare, camera de recurs nu a respins recursul cu care a fost sesizată de către reclamantă pentru unicul motiv că aceasta a prezentat tardiv fapte şi dovezi. În plus, camera de recurs nu a considerat că nu dispune de nicio putere de apreciere în ceea

ce privește posibilitatea de a lua în considerare documentele prezentate de reclamantă pentru prima dată în fața sa. Dimpotrivă, aceasta și-a exercitat puterea de apreciere semnificativă care îi este acordată de articolul 74 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94, în măsura în care a hotărât să înlăture ca inadmisibile documentele în cauză numai după ce a examinat circumstanțele din speță și cadrul juridic.

- 49 În lipsa oricărei erori vădite de apreciere a camerei de recurs în această privință, nu se poate stabili încălcarea articolului 74 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94. Prin urmare, primul motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe erorile comise de OAPI în ceea ce privește aprecierea dovezilor existenței anumitor drepturi anterioare

Argumentele părților

- 50 Mai întâi, reclamanta arată că, prin scrisoarea din 21 martie 2000, a prezentat în timp util traduceri cerute referitoare la înregistrările spaniole nr. 2 163 613 și nr. 2 163 616, precum și la informațiile esențiale referitoare la înregistrarea spaniolă nr. 456 466. Divizia de opoziție și camera de recurs ar fi recunoscut de altfel acest fapt cu privire la înregistrările nr. 2 163 613 și nr. 2 163 616, admitând că opoziția era admisibilă în măsura în care se întemeia pe aceste drepturi. Prin faptul că au ignorat ulterior aceste drepturi ca temei al opoziției, divizia de opoziție și camera de recurs ar urma așadar un raționament contradictoriu.
- 51 În continuare, reclamanta arată că OAPI nu i-a solicitat să prezinte traduceri care lipseau cu privire la înregistrările nr. 2 163 613 și nr. 2 163 616, încălcând norma 20 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2868/95, în versiunea aplicabilă faptelor.

Faxul transmis de OAPI la 7 august 2000 ar însemna că traducерile referitoare la înregistrările care nu erau menționate în acesta erau considerate drept admisibile.

52 În sfârșit, reclamanta susține că intervenienții înșiși, prin faptul că au comparat înregistrarea spaniolă nr. 2 163 616 cu marca a cărei înregistrarea este solicitată, au recunoscut validitatea acestei înregistrări, care ar trebui, așadar, să fie admisă.

53 Ar rezulta că, la fel ca divizia de opoziție, în mod greșit camera de recurs nu a ținut cont de anumite drepturi anterioare, dintre care în special înregistrarea spaniolă nr. 2 163 616, ceea ce ar fi adus atingere drepturilor conferite reclamantei de articolul 8 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 40/94.

54 Situația ar fi aceeași în ceea ce privește mărcile notoriu cunoscute ale reclamantei. Dovezile aduse în fața diviziei de opoziție, completate cu cele prezentate în fața camerei de recurs, ar fi suficiente pentru a demonstra existența unor mărci notoriu cunoscute în sensul articolului 8 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 40/94.

55 În orice caz, reclamanta atașează, în anexele 10-12 la cererea introductivă, extra-sele din baza de date Sitadex referitoare la înregistrările spaniole nr. 2 163 613, nr. 2 163 616 și nr. 456 466 și insistă asupra faptului că, în special, aceste două prime înregistrări trebuie luate în considerare drept temei al opoziției sale și că, în ceea ce privește înregistrarea nr. 456 466, extrasul relevant din baza de date Sitadex a fost prezentat deja în fața camerei de recurs. Reclamanta insistă, pe de altă parte, asupra propriei notorietăți, care ar fi fost demonstrată în fața camerei de recurs.

56 OAPI arată, cu titlu preliminar, că primul argument al reclamantei, potrivit căruia traducерile necesare ar fi fost prezentate prin scrisoarea din 21 martie 2000, nu ar fi fost invocat în fața camerei de recurs și ar fi, așadar, contrar articolului 135 alineatul

(4) din Regulamentul de procedură. Pe fond, OAPI și intervenienții contestă argumentele invocate de reclamantă.

Aprecierea Tribunalului

57 Întrucât argumentele reclamantei au în vedere numai mărcile nr. 2 163 613, nr. 2 163 616 și nr. 456 466, precum și mărcile notoriu cunoscute, concluzia camerei de recurs potrivit căreia nu a fost adusă dovada existenței înregistrării elene nr. 109 387 trebuie considerată definitivă.

58 Referitor la drepturile anterioare cu privire la care reclamanta contestă concluziile camerei de recurs, trebuie arătat că argumentarea reclamantei urmărește să demonstreze că, în esență, camera de recurs a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a considerat, pe de o parte, că în general divizia de opoziție a stabilit în mod întemeiat că nu fusese adusă dovada existenței acestor drepturi anterioare și, pe de altă parte, că în special reclamanta nu stabilise existența mărcilor sale notoriu cunoscute în sensul articolului 6 bis din Convenția de la Paris.

— Cu privire la dovada existenței drepturilor anterioare

59 Articolul 42 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 prevede că opoziția trebuie formulată în scris și motivată, că aceasta nu se consideră ca formulată decât după achitarea taxei pentru opoziție și că persoana care a formulat opoziția poate prezenta în susținerea acesteia fapte, dovezi și observații într-un termen acordat de OAPI. În conformitate cu norma 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2868/95, în versiunea aplicabilă faptelor, dacă OAPI constată că actul de opoziție nu îndeplinește condițiile prevăzute la acest articol sau că actul de opoziție nu indică în special marca anterioară sau dreptul anterior pe baza căruia s-a formulat opoziția, acesta respinge opoziția ca

inadmisibilă numai dacă nu au fost remediate neregulile menționate înaintea expirării termenului de opoziție.

60 Conform normei 15 alineatul (2) litera (b) punctul (vii) din Regulamentul nr. 2868/95, în versiunea aplicabilă faptelor, actul de opoziție trebuie să cuprindă, în ceea ce privește marca anterioară sau dreptul anterior pe care se întemeiază opoziția, produsele sau serviciile pentru care marca anterioară a fost înregistrată sau solicitată, este notorie ori se bucură de renume. Potrivit normei 18 alineatul (2) din același regulament, în versiunea aplicabilă faptelor, în cazul în care actul de opoziție nu respectă dispoziții din Regulamentul nr. 40/94, altele decât cele prevăzute la articolul 42, sau dispoziții din Regulamentul nr. 2868/95, altele decât cele indicate la norma 18 alineatul (1), și astfel, în special în cazul în care actul de opoziție nu îndeplinește norma 15 alineatul (2) litera (b) punctul (vii) din Regulamentul nr. 2868/95, OAPI informează persoana care a formulat opoziția, invitând-o să remedieze neregulile constatate în termen de două luni și, în lipsa remedierii acestora, OAPI respinge opoziția ca fiind inadmisibilă.

61 În plus, în temeiul normei 16 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 2868/95, în versiunea aplicabilă faptelor, actul de opoziție trebuie însoțit, de preferință, de dovada existenței drepturilor anterioare și, în cazul în care astfel de dovezi nu au fost prezentate împreună cu actul de opoziție, acestea pot fi furnizate într-un termen ulterior deschiderii procedurii de opoziție pe care OAPI îl stabilește conform normei 20 alineatul (2) din același regulament.

62 Conform normei 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2868/95, în versiunea aplicabilă faptelor, în cazul în care dovezile care trebuie furnizate în susținerea opoziției conform normei 16 alineatele (1) și (2) nu sunt prezentate în limba procedurii de opoziție, persoana care a formulat opoziția trebuie să furnizeze o traducere în această limbă în termen de o lună expirarea termenului de opoziție sau, dacă este cazul, în termenul stabilit de OAPI conform normei 16 alineatul (3) din același regulament.

63 În sfârșit, potrivit normei 20 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2868/95, în versiunea aplicabilă faptelor, atunci când actul de opoziție nu cuprinde informații detaliate

privind, printre altele, dovezile menționate la norma 16 alineatul (2), OAPI invită persoana care a formulat opoziția să i le furnizeze într-un termen acordat.

⁶⁴ Astfel, din articolul 42 din Regulamentul nr. 40/94 coroborat cu normele 16, 17, 18 și 20 din Regulamentul nr. 2868/95, în versiunea aplicabilă faptelor, rezultă că legiuitorul face distincție între condițiile pe care trebuie să le îndeplinească actul de opoziție, care sunt condiții de admisibilitate a opoziției, pe de o parte, și prezentarea faptelor, a dovezilor și a observațiilor, precum și a înscrisurilor justificative în sprijinul opoziției, care au legătură cu examinarea acesteia din urmă, pe de altă parte [Hotărârea Tribunalului din 13 iunie 2002, Chef Revival USA/OAPI — Massagué Marín (Chef), T-232/00, Rec., p. II-2749, punctul 31, și Hotărârea Tribunalului din 15 mai 2007, Black & Decker/OAPI — Atlas Copco (Reprezentare tridimensională a unui instrument electric galben și negru și a altor instrumente similare), T-239/05, T-240/05, T-245/05-T-247/05, T-255/05 și T-274/05-T-280/05, nepublicată în Repertoriu, punctul 84].

⁶⁵ În ceea ce privește condițiile a căror nerespectare în actul de opoziție atrage respingerea opoziției ca inadmisibilă, norma 18 din Regulamentul nr. 2868/95, în versiunea aplicabilă faptelor, face distincție între condițiile de admisibilitate prevăzute la alineatul (1) și cele prevăzute la alineatul (2). Astfel cum reiese de la punctul 60 de mai sus, numai în cazurile în care actul de opoziție nu îndeplinește una sau mai multe condiții de admisibilitate ale opoziției, altele decât cele menționate în mod expres la norma 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2868/95, în versiunea aplicabilă faptelor, OAPI are obligația, în temeiul alineatului (2) din aceeași normă, de a informa persoana care a formulat opoziția și de a o invita să remedieze neregulile într-un termen de două luni înainte de a respinge opoziția ca inadmisibilă (Hotărârea Chef, punctul 64 de mai sus, punctele 33 și 36).

⁶⁶ În schimb, cerințele legale privind prezentarea faptelor, a dovezilor și a observațiilor, precum și a documentelor justificative în sprijinul opoziției și traducerea acestora în limba de procedură a opoziției nu constituie condiții de admisibilitate a opoziției, ci condiții privind examinarea fondului acesteia. Prin urmare, divizia de opoziție nu este ținută să semnaleze persoanei care a formulat opoziția neregularitatea constând în omisiunea de a prezenta astfel de elemente în susținerea opoziției sau traducerea acestora în limba de procedură a opoziției (a se vedea în acest sens Hotărârea Chef, punctul 64 de mai sus, punctele 37, 52 și 53, și Hotărârea LURA-FLEX, punctul 31 de mai sus, punctele 55 și 56).

⁶⁷ Dacă persoana care a formulat opoziția nu prezintă dovezi și documente justificative în susținerea opoziției, precum și traducerea acestora în limba de procedură a opoziției înaintea expirării termenului acordat inițial de OAPI în acest scop sau înaintea expirării eventualei prelungiri a acestuia în temeiul normei 71 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2868/95, OAPI poate respinge opoziția în mod legitim ca neîntemeiată, cu excepția cazului în care se poate pronunța cu privire la aceasta în alt mod, întemeindu-se pe dovezi aflate eventual deja la dispoziția sa, conform normei 20 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2868/95, în versiunea aplicabilă faptelor. Respingerea opoziției constituie în acest caz consecința neîndeplinirii unei condiții de fond privind opoziția, din moment ce persoana care a formulat opoziția, omițând să prezinte în termen dovezile și documentele justificative pertinente, nu reușește să demonstreze existența faptelor sau a drepturilor pe care își întemeiază opoziția [Hotărârea Chef, punctul 64 de mai sus, punctul 44, și Ordonanța Tribunalului din 17 noiembrie 2003, Strongline/OAPI — Scala (SCALA), T-235/02, Rec., p. II-4903, punctul 39].

⁶⁸ În speță, este cert faptul că, prin faxul din 20 martie 2000, OAPI a informat reclamanta că nu identificase corect în special ansamblul produselor și serviciilor protejate prin drepturile sale anterioare și i-a acordat un termen de două luni care expira la 20 mai 2000 pentru a remedia aceste nereguli.

⁶⁹ Este de asemenea cert că, prin scrisoarea din 21 martie 2000, reclamanta, pe de o parte, a precizat în engleză produsele și serviciile vizate în special de înregistrările spaniole nr. 2 163 613, nr. 2 163 616 și nr. 456 466. Pe de altă parte, referitor la înregistrarea spaniolă nr. 456 466, aceasta a transmis OAPI o copie a cererii de înregistrare a mărcii publicate în Buletinul oficial al proprietății industriale spaniol în 1964 și a unui act de transfer al acestui drept în favoarea sa, însoțite traducerile acestora în engleză și, referitor la înregistrările spaniole nr. 2 163 613 și nr. 2 163 616, copii ale formularelor cererilor de înregistrare spaniole, menționând serviciile vizate, și copiile deciziilor spaniole de înregistrare, care făceau referire la clasele 38 și, respectiv, 41, dar nu menționau lista serviciilor vizate în special, precum și traducerea în engleză numai a acestor decizii.

⁷⁰ În sfârșit, este cert că, prin faxul din 7 august 2000, divizia de opoziție i-a indicat reclamantei că înregistrările spaniole nr. 2 035 508-2 035 513, nr. 2 227 732 și nr. 2 227 734 urmau să nu fie luate în considerare, pentru motivul că produsele și serviciile vizate de acestea nu fuseseră precizate în limba de procedură, și i-a acordat

un termen de patru luni care expira la 17 decembrie 2000 pentru a prezenta fapte, dovezi și observații în sprijinul opoziției sale, indicând în același timp că orice document trebuia să fie redactat în limba de procedură a opoziției sau să fie însoțit de o traducere. Prin faxul 20 noiembrie 2000, acest termen a fost prelungit până la 20 ianuarie 2001. Din dosar reiese că, drept răspuns la acest fax, reclamanta a prezentat, la 19 ianuarie 2001, numai documente care urmăreau să demonstreze renumele mărcilor sale anterioare.

71 În primul rând, rezultă că, spre deosebire de ceea ce afirmă reclamanta, aceasta nu a prezentat în fața diviziei de opoziție dovezile necesare pentru a proba existența mărcilor sale spaniole nr. 2 163 613, nr. 2 163 616 și nr. 456 466. Deși este adevărat că, prin scrisoarea din 21 martie 2000, reclamanta a precizat, în limba de procedură a opoziției, lista produselor și a serviciilor vizate de aceste mărci, aceasta nu a făcut astfel decât să se asigure că opoziția sa este conformă cu celelalte prevederi ale Regulamentului nr. 40/94 sau ale Regulamentului nr. 2868/95 vizate de norma 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2868/95, în versiunea aplicabilă faptelor.

72 Într-adevăr, astfel cum se arată la punctele 10 și 11 de mai sus, în această scrisoare reclamanta nu a prezentat nici certificatul de înregistrare spaniol al mărcii nr. 456 466 și nici un alt document oficial, însoțit după caz de traducere în engleză, care să fi menționat ansamblul elementelor de fond și de formă referitoare la acest drept și care să fi permis diviziei de opoziție să considere stabilită existența acesteia, cu toate că divizia de opoziție indicase în mod expres că pentru stabilirea existenței drepturilor anterioare în cauză era necesară prezentarea acestor elemente și a eventualei traduceri aferente (a se vedea punctele 12 și 13 de mai sus). De asemenea, reclamanta nu a prezentat un document oficial, însoțit, după caz, de traducere în engleză, care să ateste în special produsele sau serviciile pentru care fuseseră înregistrate mărcile nr. 2 163 613 și nr. 2 163 616, și nici nu a prezentat un document care să vizeze stabilirea caracterului notoriu al mărcilor anterioare respective. În plus, documentele prezentate de reclamantă la 19 ianuarie 2001 nu au putut remedia deficiențele dovezilor privind existența mărcilor nr. 2 163 613, nr. 2 163 616 și nr. 456 466, având în vedere că aceste documente vizau exclusiv stabilirea renumelui mărcilor anterioare și că niciun alt document oficial referitor la mărcile nr. 2 163 613, nr. 2 163 616 și nr. 456 466 nu a fost prezentat în fața diviziei de opoziție.

73 Or, precizarea produselor și a serviciilor vizate de mărcile anterioare în limba de procedură a opoziției nu constituie și nu poate fi asimilată cu traducerea dovezilor privind existența drepturilor anterioare în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea Chef, punctul 64 de mai sus, punctul 64) și, în lipsa traducerii dovezilor privind existența acestor drepturi anterioare în limba de procedură a opoziției, divizia de opoziție era îndreptățită să considere că opoziția era neîntemeiată în măsura în care se baza pe aceste drepturi a căror existență nu era dovedită (a se vedea punctul 67 de mai sus și, în acest sens, Hotărârea Chef, punctul 64 de mai sus, punctele 44 și 57).

74 Pe de altă parte, întrucât proba existenței drepturilor anterioare ține de fondul opoziției, faptul că divizia de opoziție a apreciat că opoziția era admisibilă chiar și în măsura în care se întemeia pe drepturi anterioare a căror existență a considerat ulterior că nu a fost stabilită nu a revelat nicio contradicție în raționamentul diviziei de opoziție.

75 În al doilea rând, din faptele certe menționate la punctele 68-70 de mai sus reiese că, trimițând faxul din 20 martie 2000 prin care invita reclamanta să remedieze neregulile opoziției sale, divizia de opoziție a aplicat în mod corect norma 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2868/95, în versiunea aplicabilă faptelor. În plus, trimițând faxul din 7 august 2000 prin care invita reclamanta să prezinte fapte, dovezi și observații în sprijinul opoziției sale într-un termen de patru luni, prelungit ulterior cu o lună, divizia de opoziție a aplicat în mod corect norma 20 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2868/95, în versiunea aplicabilă faptelor.

76 În plus, spre deosebire de ceea ce susține reclamanta, divizia de opoziție nu avea obligația de a-i solicita să prezinte traducerea care lipseau sau de a-i semnala caracterul aparent insuficient al dovezilor prezentate în vederea stabilirii existenței drepturilor în cauză și de a-i acorda un termen pentru remedierea acestor omisiuni. Într-adevăr, această obligație nu îi este impusă OAPI decât în ceea ce privește condițiile de admisibilitate a opoziției prevăzute la norma 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2868/95, în versiunea aplicabilă faptelor. Încălcarea normei 20 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2868/95, în versiunea aplicabilă faptelor, nu este, așadar, stabilită.

77 În al treilea rând, chiar dacă s-ar presupune că intervenienții au recunoscut efectiv „validitatea” înregistrării spaniole nr. 2 163 616 și chiar a altor drepturi anterioare în cauză, *quod non*, această circumstanță nu obliga divizia de opoziție și camera de recurs să considere că existența acestor drepturi era stabilită. Articolul 8 din Regulamentul nr. 40/94 prevede, în esență, că nu poate exista un motiv relativ de refuz la înregistrarea unei mărci comunitare decât dacă marca comunitară a cărei înregistrare este solicitată intră în conflict cu o marcă anterioară. Potrivit jurisprudenței, este de competența OAPI să verifice existența mărcilor invocate în susținerea opoziției, pe baza unor dovezi pe care trebuie să le prezinte persoana care a formulat opoziția [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 21 aprilie 2005, PepsiCo/OAPI — Intersnack Knabber-Gebäck (RUFFLES), T-269/02, Rec., p. II-1341, punctul 26]. Problema existenței unei mărci anterioare nu este, așadar, un element care poate fi lăsat la libera apreciere a părților. Prin urmare, argumentul pe care reclamanta îl deduce din pretinsa achiesare a intervenienților cu privire la existența unuia sau chiar a mai multe dintre drepturile sale anterioare trebuie respins.

78 Din cele de mai sus rezultă că, prin faptul că a confirmat decizia diviziei de opoziție, care a concluzionat că nu fusese adusă dovada existenței mărcilor anterioare nr. 2 163 613, nr. 2 163 616 și nr. 456 466 și că opoziția era neîntemeiată în măsura în care se baza pe aceste drepturi, camera de recurs nu a săvârșit o eroare. Prin urmare, primul aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins fără a fi necesară pronunțarea cu privire la admisibilitatea primului argument invocat de reclamantă (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 23 martie 2004, Franța/Comisia, C-233/02, Rec., p. I-2759, punctul 26).

— Cu privire la dovada existenței mărcilor anterioare notoriu cunoscute

79 Întrucât articolul 8 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 40/94 face trimitere la mărcile „de notorietate într-un stat membru în înțelesul articolului 6 bis din Convenția de la Paris”, pentru a stabili cum poate fi adusă dovada existenței unei mărci notoriu cunoscute este necesară raportarea la directivele de interpretare a acestui articol 6 bis.

80 Potrivit articolului 2 din Recomandarea comună referitoare la dispozițiile privind protecția mărcilor notorii, adoptată de Adunarea Uniunii de la Paris și de Adunarea Generală a Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale (OMPI) la cea de a 34-a serie de reuniuni ale adunărilor statelor membre ale OMPI (din 20-29 septembrie 1999), pentru a stabili dacă o marcă este notorie în sensul Convenției de la Paris, autoritatea competentă poate lua în considerare orice circumstanță care permite să se deducă notorietatea, în special gradul de cunoaștere sau de recunoaștere a mărcii în sectorul de public respectiv, durata, întinderea și aria geografică ale oricărei utilizări a mărcii, durata, întinderea și aria geografică ale oricărei promovări a mărcii, inclusiv publicitatea și prezentarea, cu ocazia târgurilor sau a expozițiilor, a produselor ori a serviciilor cărora li se aplică marca, durata și aria geografică ale oricărei înregistrări sau cereri de înregistrare a mărcii, în măsura în care acestea reflectă utilizarea ori recunoașterea mărcii, asigurarea eficace a respectării drepturilor asupra mărcii, în special măsura în care marca a fost recunoscută ca notorie de către autoritățile competente, și valoarea asociată mărcii.

81 În speță, din dosar reiese că, în scopul stabilirii existenței mărcilor sale anterioare notoriu cunoscute în Spania, în Irlanda, în Grecia și în Regatul Unit, reclamanta a prezentat în fața diviziei de opoziție, în primul rând, extrase din cataloage ale produselor sale care arătau că denumirea „boomerang” este utilizată pentru diverse articole de îmbrăcăminte, accesorii și echipamente sportive, în al doilea rând, o fotografie a două baloane dirijabile purtând inscripția „boomerang” realizate cu ocazia unui eveniment sportiv și, în al treilea rând, mai multe articole din ziare spaniole referitoare la un club de fotbal în sală denumit „Boomerang Interviu” și ulterior „Boomerang”, sponsorizat de reclamantă.

82 Astfel cum a arătat în mod corect divizia de opoziție și a confirmat camera de recurs la punctul 41 din decizia atacată, în care și-a însușit motivele expuse de divizia de opoziție, se impune așadar constatarea că aceste documente nu demonstrează că mărcile în cauză ar fi făcut obiectul unei utilizări sau chiar că ar fi cunoscute ori recunoscute în Irlanda, în Grecia și în Regatul Unit. În plus, cu toate că stabilesc că cel puțin anumite mărci dintre cele în cauză au fost utilizate de reclamantă în Spania, aceste documente nu conțin nicio informație referitoare la durata și la întinderea acestei utilizări, la gradul de cunoaștere ori de recunoaștere a mărcilor în cauză în Spania sau la orice alt element din care s-ar putea deduce că mărcile în cauză sunt notoriu cunoscute în Spania ori pe o parte substanțială a teritoriului spaniol.

83 Rezultă că, prin faptul că a considerat că divizia de opoziție stabilise în mod întemeiat că reclamanta nu dovedise că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 8 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 40/94, camera de recurs nu a săvârșit o eroare.

84 Pe de altă parte, astfel cum s-a constatat în cadrul examinării primului motiv și astfel cum rezultă din punctul 76 de mai sus, camera de recurs era îndreptățită să înlăture documentele prezentate de reclamantă pentru prima dată în fața sa și să considere că divizia de opoziție nu era ținută să o informeze pe aceasta din urmă cu privire la insuficiența dovezilor prezentate în vederea stabilirii existenței mărcilor sale notoriu cunoscute în sensul articolului 6 bis din Convenția de la Paris.

85 Cel de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, precum și cel de al doilea motiv în totalitate trebuie, așadar, respinse fără a fi necesar, având în vedere cele de mai sus, ca Tribunalul să se pronunțe, în cadrul prezentului motiv, cu privire la documentele din anexele 10-12 la cererea introductivă.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94

Argumentele părților

86 Reclamanta arată, mai întâi, că reiterează argumentele prezentate în cadrul procedurii în fața OAPI. Aceasta le consideră „reluete integral” și, în temeiul acestora, solicită respingerea cererii de înregistrare prezentate de intervenienți.

87 În continuare, reclamanta subliniază că termenul „boomerang” este elementul dominant al familiei sale de mărci anterioare, iar caracterul dominant al acesteia nu poate fi pus în discuție de prezența termenului „aventura” în cadrul unora dintre mărcile anterioare. Întrucât consumatorii se referă în general la mărci în mod verbal, elementele figurative nu ar avea o mai mare relevanță. Pe de altă parte, întrucât elementul „tv” al mărcii a cărei înregistrare este solicitată este generic și descriptiv, nu ar trebui luat în considerare în cadrul comparării mărcilor în conflict. Marca a cărei înregistrare este solicitată ar fi, așadar, compusă din elementul dominant al mărcilor anterioare. Camera de recurs nu ar fi ținut cont în suficientă măsură de acest fapt.

88 În plus, serviciile vizate de marca a cărei înregistrare este solicitată și cele vizate de marca nr. 2 163 616 ar fi identice sau similare, cu toate că lista serviciilor pentru care s-a solicitat înregistrarea mărcii Boomerang^{TV} a fost restrânsă în cursul procedurii în fața OAPI. Riscul de confuzie ar fi, așadar, stabilit cu privire la aceste două mărci. În ceea ce privește produsele vizate de celelalte mărci anterioare, unele dintre acestea, precum gențile sau articolele de îmbrăcăminte, ar putea fi utilizate pentru promovarea activităților din clasa 41 și pentru care a fost solicitată înregistrarea mărcii Boomerang^{TV}. Sectorul în care sunt prezente mărcile anterioare, și anume sectorul sportiv, ar fi în plus legat de cel al spectacolelor și al producțiilor televizate. Ca urmare a acestei legături și a elementului „boomerang”, comun mărcilor în conflict, un risc de confuzie ar fi stabilit de asemenea cu privire la aceste mărci anterioare.

89 Caracterul puternic distinctiv al mărcilor anterioare, care ar fi notoriu cunoscute și de renume în sectorul articolelor de îmbrăcăminte și al modei în Spania cel puțin ca mărci ale unei întreprinderi ea însăși de renume în Spania, ar agrava și mai mult riscul de confuzie în speță.

90 În sfârșit, reclamanta adaugă faptul că intervenienții au încercat fără succes să obțină înregistrarea mărcii Boomerang^{TV} în Spania pentru servicii din clasele 38 și 41 – extrasele din baza de date Sitadex care se raportează la aceste decizii de respingere fiind atașate în anexa 13 la cererea introductivă – și că OEPM a respins cererea acestora de înregistrare ca urmare a existenței unui risc de confuzie cu mărcile sale spaniole anterioare. OAPI ar fi trebuit să ia în considerare această respingere. Existența unor decizii contradictorii ar aduce în plus atingere armonizării

pieței interne. De altfel, o hotărâre pronunțată de Tribunal Superior de Justicia de Madrid la 11 septembrie 2003, care figurează în anexa 4 la cererea introductivă, între aceleași părți și având ca obiect aceleași mărci, dar limitată la clasa 41, ar fi stabilit de asemenea existența unui risc de confuzie.

91 OAPI și intervenienții contestă în speță existența unui risc de confuzie.

Aprecierea Tribunalului

92 Cu titlu preliminar, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în temeiul articolului 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, aplicabil în materie de proprietate intelectuală în temeiul articolului 130 alineatul (1) și al articolului 132 alineatul (1) din acest regulament, deși cuprinsul cererii introductive poate fi susținut și completat, cu privire la anumite puncte specifice, prin trimiteri la extrase din documentele anexate, o trimitere globală la alte înregistrări nu ar putea compensa lipsa elementelor esențiale ale argumentării în drept, care, în temeiul dispozițiilor amintite mai sus, trebuie să figureze în cererea însăși [Hotărârea Tribunalului din 8 iulie 2004, MLP Finanzdienstleistungen/OAPI (bestpartner), T-270/02, Rec., p. II-2837, punctul 16, și Hotărârea Tribunalului din 13 februarie 2007, Mundipharma/OAPI — Altana Pharma (RESPICUR), T-256/04, nepublicată încă în Recueil, punctul 14].

93 În plus, nu este de competența Tribunalului să caute în dosarul aferent procedurii în fața OAPI argumentele la care ar putea face referire reclamanta și nici să le examineze, astfel de argumente fiind inadmisibile [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 21 aprilie 2004, Concept/OAPI (ECA), T-127/02, Rec., p. II-1113, punctul 21, și Hotărârea Tribunalului din 14 decembrie 2005, Honeywell/Comisia, T-209/01, Rec., p. II-5527, punctul 57]. Prin urmare, cererea introductivă, în măsura în care face trimitere la înregistrările depuse de reclamantă la OAPI, este inadmisibilă, iar caracterul întemeiat al prezentului motiv va fi examinat numai în raport cu argumentele prezentate în cererea introductivă.

94 Trebuie amintit de asemenea că reclamanta nu a contestat că existența înregistrării elene nr. 109 387 nu fusese stabilită. În plus, astfel cum rezultă din examinarea primului și a celui de al doilea motiv, camera de recurs era îndreptățită, pe de o parte, să considere că existența mărcilor nr. 2 163 613, nr. 2 163 616 și nr. 456 466 și a mărcilor anterioare notoriu cunoscute nu fusese dovedită în fața diviziei de opoziție și, pe de altă parte, să înlăture documentele prezentate pentru prima dată în fața sa. De altfel, documentele prezentate pentru prima dată în fața Tribunalului sunt inadmisibile (a se vedea punctul 36 de mai sus). În sfârșit, cu toate că documentele prezentate în anexele 10-12 la cererea introductivă (a se vedea punctul 55 de mai sus) fuseseră deja prezentate de reclamantă în fața camerei de recurs, acestea trebuie de asemenea înlăturate. Într-adevăr, în măsura în care camera de recurs nu a săvârșit o eroare declarând aceste documente inadmisibile (a se vedea punctul 49 de mai sus), recunoașterea admisibilității acestora în fața Tribunalului ar modifica obiectul litigiului astfel cum a fost apreciat de camera de recurs, ceea ce ar fi contrar articolului 135 alineatul (4) din Regulamentul de procedură (a se vedea punctul 35 de mai sus).

95 În consecință, Tribunalul va aprecia temeinicia prezentului motiv exclusiv în raport cu drepturile anterioare a căror existență a fost stabilită corespunzător cerințelor legale în cursul procedurii în fața diviziei de opoziție, și anume înregistrările spaniole nr. 2 035 505, nr. 2 035 507, nr. 2 035 514, nr. 1 236 024, nr. 1 236 025, nr. 1 282 250 și 2 227 731, înregistrarea din Regatul Unit nr. 1 494 568, înregistrarea irlandeză nr. 153 228 și cererea de înregistrare a mărcii comunitare nr. 448 514.

96 Potrivit dispozițiilor articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, la opoziția titularului unei mărci anterioare, se respinge înregistrarea mărcii solicitate atunci când, din cauza identității sau asemănării sale cu marca anterioară și din cauza identității sau asemănării produselor ori serviciilor pe care le desemnează cele două mărci, există un risc de confuzie în percepția publicului de pe teritoriul în care este protejată marca anterioară. Pe de altă parte, potrivit articolului 8 alineatul (2) litera (a) punctele (i) și (ii) și litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, mărci anterioare înseamnă mărcile înregistrate într-un stat membru a căror dată de depunere este anterioară datei depunerii cererii de înregistrare a mărcii comunitare și cererile de înregistrare a unor mărci comunitare, sub rezerva înregistrării lor.

97 Existența unui risc de confuzie presupune în același timp o identitate sau o similitudine între marca a cărei înregistrare este solicitată și marca anterioară, precum și o identitate sau o similitudine între produsele ori serviciile vizate în cererea de înregistrare și cele pentru care a fost înregistrată marca anterioară. Aceste condiții sunt cumulative (Hotărârea Curții din 12 octombrie 2004, Vedral/OAPI, C-106/03 P, Rec., p. I-9573, punctul 51). Astfel, din momentul în care una dintre aceste condiții indispensabile pentru aplicarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 nu este îndeplinită, nu poate exista risc de confuzie.

98 Este cert că, în speță, camera de recurs s-a întemeiat exclusiv pe lipsa similitudinii produselor și a serviciilor în conflict pentru a stabili lipsa riscului de confuzie. Potrivit unei jurisprudențe constante, pentru a aprecia similitudinea dintre produsele sau serviciile în cauză, trebuie să se ia în considerare toți factorii relevanți care caracterizează raportul dintre aceste produse sau servicii și, în special, natura, destinația, utilizarea acestora, precum și caracterul lor concurent sau complementar [Hotărârea Curții din 29 septembrie 1998, Canon, C-39/97, Rec., p. I-1237, punctul 23, și Hotărârea Tribunalului din 11 iulie 2007, Mülhens/OAPI — Minoronzoni (TOSCA BLU), T-150/04, Rep., p. II-2353, punctul 29], produsele sau serviciile complementare fiind cele între care există o strânsă legătură, în sensul că unul este indispensabil sau important pentru utilizarea celui alt, astfel încât consumatorii pot crede că responsabilitatea fabricării acestor produse sau a prestării acestor servicii revine aceleiași întreprinderi [Hotărârea Tribunalului din 1 martie 2005, Sergio Rossi/OAPI — Sissi Rossi (SISSI ROSSI), T-169/03, Rec., p. II-685, punctul 60, și Hotărârea Tribunalului din 15 martie 2006, Eurodrive Services and Distribution/OAPI — Gómez Frías (euroMASTER), T-31/04, nepublicată în Recueil, punctul 35].

99 Or, din descrierile produselor și serviciilor în cauză, care figurează la punctele 7 și 14 de mai sus, reiese că produsele vizate de drepturile anterioare diferă prin natura, destinația și utilizarea lor de serviciile pentru care a fost solicitată înregistrarea mărcii Boomerang^{TV}. În plus, aceste produse și servicii nu prezintă niciun caracter concurent sau complementar în sensul jurisprudenței citate la punctul precedent. Prin urmare, camera de recurs a stabilit în mod corect lipsa similitudinii produselor și serviciilor în conflict și, prin urmare, lipsa riscului de confuzie.

100 Faptul că anumite produse vizate de drepturile anterioare pot fi utilizate, *quod non*, în scopul promovării serviciilor pentru care este solicitată înregistrarea mărcii Boomerang^{TV} sau că sectorul sportiv, de care ar putea ține mai multe drepturi anterioare, poate fi legat de sectorul producțiilor televizate, de care ține marca a cărei înregistrare este solicitată, nu este de natură să pună în discuție această concluzie. Astfel de legături sunt prea imprecise și aleatorii pentru a permite să se concluzioneze că produsele și serviciile în cauză sunt complementare în sensul jurisprudenței citate la punctul 98 de mai sus.

101 Rezultă că argumentele reclamantei referitoare la compararea mărcilor în conflict și la caracterul puternic distinctiv al mărcilor sale anterioare sunt inoperante și trebuie înlăturate. În ceea ce privește deciziile OEPM privind respingerea înregistrării mărcii Boomerang^{TV} în Spania, acestea trebuie înlăturate pentru aceleași motive precum cele deja expuse la punctul 94 de mai sus. Cu privire la Hotărârea pronunțată de Tribunal Superior de Justicia de Madrid prin care s-a respins înregistrarea mărcii Boomerang^{TV} în Spania, care figurează în anexa 4 la cererea introductivă, este suficient să se constate că regimul comunitar al mărcilor este un sistem autonom a cărui aplicare este independentă de orice sistem național [Hotărârea Tribunalului din 5 decembrie 2000, *Messe München/OAPI* (electronica), T-32/00, Rec., p. II-3829, punctul 47, și Hotărârea Tribunalului din cauza *TOSCA BLU*, punctul 98 de mai sus, punctul 40]. Această hotărâre nu este, așadar, relevantă și trebuie înlăturată, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la admisibilitatea sa (a se vedea în acest sens Hotărârea *Franța/Comisia*, punctul 78 de mai sus, punctul 26).

102 Având în vedere toate aspectele expuse mai sus, prezentul motiv trebuie respins fără a fi necesară pronunțarea cu privire la cererea subsidiară a intervenienților de a restrânge lista de servicii pentru care solicită înregistrarea mărcii Boomerang^{TV}.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94

Argumentele părților

- 103 Reclamanta arată că mărcile sale anterioare, înregistrate în special pentru produse aferente sectorului articolelor de îmbrăcăminte, sectorului modei sportive și al sportului, aparținând în principal claselor 18, 24, 25 și 28, sunt de renume. Renumele mărcilor sale, precum și propriul renume, ar fi fost deja stabilite în cursul procedurii în fața OAPI. Reclamanta face în plus trimitere la site-ul său internet și la anexele 5-8 și 14 la cererea introductivă și propune prezentarea unor dovezi complementare.
- 104 Articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94 ar fi aplicabil în speță. Utilizarea fără motiv întemeiat de către intervenienți a mărcii a cărei înregistrare este solicitată le-ar permite acestora obținerea unui profit necuvenit sau ar aduce atingere caracterului distinctiv ori renumelui mărcilor anterioare ale reclamantei. În special, caracterul distinctiv al acestora ar fi diminuat, prestigiul lor ar putea scădea în cazul unei calități reduse a serviciilor desemnate de marca Boomerang^{TV}, iar titularii mărcii Boomerang^{TV} ar fi în măsură să economisească anumite investiții publicitare. În plus, nu ar fi exclus ca reclamanta să își diversifice activitățile în domeniul de care ar ține marca a cărei înregistrare este solicitată.
- 105 OAPI și intervenienții răspund că, întrucât renumele mărcilor anterioare nu a fost stabilit, camera de recurs a stabilit în mod corect că nu erau îndeplinite condițiile de aplicare a articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94.

Aprecierea Tribunalului

106 Conform articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94, „[l]a opoziția titularului unei mărci anterioare [...], se respinge înregistrarea mărcii solicitate, de asemenea, în cazul în care este identică sau similară cu marca anterioară și în cazul în care este destinată să fie înregistrată pentru produse sau servicii care nu sunt similare celor pentru care este înregistrată marca anterioară, atunci când, în cazul unei mărci comunitare anterioare, aceasta este de notorietate în cadrul Comunității și, în cazul unei mărci naționale anterioare, este de notorietate în respectivul stat membru și în cazul în care utilizarea fără un motiv întemeiat a mărcii solicitate ar genera un profit necuvenit din caracterul distinctiv sau din renumele mărcii anterioare sau în cazul în care ar aduce atingere acestora”.

107 Potrivit jurisprudenței, pentru a îndeplini condiția referitoare la renume, o marcă anterioară trebuie să fie cunoscută de o parte semnificativă a publicului în cauză pentru produsele sau serviciile vizate de aceasta, și anume, în funcție de produsul sau de serviciul comercializat, fie de publicul larg, fie de un public mai specializat, precum un mediu profesional determinat. În examinarea acestei condiții, trebuie să se ia în considerare toate elementele relevante ale cauzei, în special cota de piață deținută de marca anterioară, intensitatea, întinderea geografică și durata utilizării sale, precum și importanța investițiilor realizate de întreprindere pentru promovarea acesteia, fără a fi necesar ca această marcă să fie cunoscută de un procentaj determinat al publicului astfel definit sau ca renumele său să se extindă la totalitatea teritoriului în cauză, prin urmare, ca renumele să existe pe o parte substanțială a acestuia [Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2004, El Corte Inglés/OAPI — Pucci (EMILIO PUCCI), T-8/03, Rec., p. II-4297, punctul 67].

108 În speță, pentru aceleași motive precum cele expuse la punctul 94 de mai sus, numai elementele de probă prezentate de reclamantă în fața diviziei de opoziție și numai drepturile anterioare menționate la punctul 95 de mai sus vor fi luate în considerare de Tribunal în vederea examinării prezentului motiv.

109 În această privință, din dosar reiese că documentele prezentate de reclamantă în fața diviziei de opoziție în scopul stabilirii renumelui mărcilor sale anterioare sunt cele la care s-a referit divizia de opoziție în sensul că urmăresc stabilirea existenței mărcilor notoriu cunoscute ale reclamantei. Or, de la punctul 81 de mai sus, în cadrul căruia sunt detaliate documentele în cauză, rezultă că reclamanta nu a prezentat nicio informație referitoare la intensitatea, la întinderea geografică, la durata de utilizare a drepturilor sale anterioare, la investițiile realizate pentru promovarea acestora sau orice alt element care să demonstreze că drepturile sale anterioare ar fi cunoscute de o parte semnificativă a publicului vizat de acestea.

110 Rezultă că, deși gradul de recunoaștere care trebuie stabilit este mai scăzut în ceea ce privește mărcile de renume în sensul articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94 decât în ceea ce privește mărcile notoriu cunoscute în sensul articolului 6 bis din Convenția de la Paris, camera de recurs nu a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a confirmat concluzia diviziei de opoziție potrivit căreia renumele mărcilor anterioare nu fusese stabilit și prin faptul că a considerat că, în consecință, articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94 nu era aplicabil în speță. Prin urmare, cel de al patrulea motiv, precum și acțiunea în totalitate trebuie respinse fără a fi necesar ca Tribunalul să se pronunțe cu privire la cererea de adoptare a unor măsuri de cercetare judecătorească formulată de intervenienți.

Cu privire la cheltuielile de judecată

111 În temeiul articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor OAPI și ale intervenienților.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

- 1) Respinge acțiunea.**
- 2) Obligă El Corte Inglés, SA la plata cheltuielilor de judecată.**

Wiszniewska-Białecka

Moavero Milanesi

Wahl

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 17 iunie 2008.

Grefier

Președinte

E. Coulon

I. Wiszniewska-Białecka